

ordenen, og endelig en iudiff Orden, Star of India. Nu kan man jo sige: „Sa England er et Land, som aldeles ikke er et Eighedens Land; selv om man der har borgerlig Frihed, saa er det ikke nok, da deres sociale Samfund byder paa aldeles aristokratiske Forskjæmninger, saa der kan ikke hentes nogen virkelig Analogi fra England.“ Godt, lad os saa tage et Land, der mere end noget andet Land i Verden er Eighedens Land, nemlig Frankrig; det er jo en bekendt Sag, at der spiller Greslegionens Kors en meget stor Rolle. Greslegionen har visse Fordele frem for vor egen danske Dannebrogorden, navnlig den, at den ikke som Dannebrogordenen er splittet ad i to Afdelinger, hvoraf den ene, Sølvkorset, kun uddes til dem, der i social Henseende staa paa et vist lavere Trin, hvorimod den anden Afdeling i forskjellige Græder tilfalder dem, der have en høiere social Stilling. Naar en Mand her som Soldat eller Underofficer udmærker sig paa Balpladsen, kan han ikke blive mere end Dannebrogsmænd medens den franske Soldat, der udmærker sig, bliver Ridder af Greslegionen ligesaa godt som den Høistillede i Samfundet. Det er uregtelig en Fordel, at der ikke er en saadan aristokratisk Adskillelse; men Alt i Verden har to Sider, og det, at vi have den lille Afdeling af Dannebrogordenen, Sølvkorset, har ogsaa sin Fordel. Dersom Ridderkorset ikke altid falder efter Fortjeneste, tror jeg derimod, at Dannebrogkorset i Reglen falder efter Fortjeneste; hvor Sølvkorset sidder paa en Almuemands Dyrsk, kan man i Reglen antage, at der foreligger virkelig Fortjeneste fra hans Side. Adskillige danske Almue mænd, have fra forrige og sidste Krig bragt et Sølvkors hjem, der har været dem selv en høit staaet Anerkjendelse, og som i Andres Dine har været en hæderlig og smul Belønning for tappert, dygtigt Daad. (K. o. f. o. d.: Gamle Sognefogder!) Na ja, der er naturligvis ogsaa nogle gamle Sognefogder eller gamle Bøgdsmænd, som alene efter Anciennetet have faaet deres Sølvkors; derfor brugte jeg ogsaa forsigtigvis det Udtryk, at man i Reglen kan stole paa, at der foreligger virkelig Fortjeneste. Naar Sølvkorset bæres

alene, kan man i Reglen antage, at der er noget Godt, for hvilket det er Lønnet; navnlig naar det bæres af En, der efter sin sociale Stilling ellers vilde være Ridderkorset værdig, er der gjerne fuldstændig Sikkerhed for, at det er en virkelig Fortjeneste, der har skaffet ham det. Ordensdekorationer have altsaa deres Nytte, siger jeg; hver Enkelt kan jo for sit Vedkommende tænke om deres Værd, som han vil, men de ere i det Hele uskadelige og udøve ikke den demoraliserende Indflydelse paa hele Samfundslivet som Titelvæsenet. — Men nu kommer jeg til de Sider af Sagen, som slet ikke komme os ved, nemlig Hans Majestæt Kongens Liv ved Hoffet. Det er os aldeles uvedkommende, om Hans Majestæt Kongen udnævner 10, 20 eller 30 Kammerherrer; hvad enten de ere lønede eller ulønede. — jeg tror dog ikke, at der er lønede Kammerherrer; saavidt mig bekendt er der ikke nogen af Hofchargerne, der i deres Titelforhold ere lønede. Men hvad enten de ere lønede eller ulønede, er det os aldeles uvedkommende, om Hans Majestæt Kongen anser det for nødvendigt og hensigtsmæssigt til Udfoldelsen af den Glands, som Hofhold kræver — og som de Herrer forresten ikke pleje at være aldeles uimodtagelige for, naar De blive bragte i Forbindelse med den — at have, saa og saa mange af de forskjellige Charger af Hofembedsmænd; thi det er jo Noget, der ligger aldeles udenfor det Omraade, hvormed vi have at bestille. Eigesaa uberettiget som det vilde være, om vi her vilde hslænde os ind i, hvorledes Civillistens Midler blive anvendte, ligesaa uberettiget vilde det være, om vi her vilde foreskrive Hans Majestæt Kongen Noget om; hvorledes han har at forholde sig med Udnævnelse til Kammerherre, Hofjægermester, Kammerjuncker, Hofjuncker osv. — Jeg kommer endelig til det, som forekommer mig at være det Urimeligste af Alt ved dette Lovforslag, at det skulde være Kongen forment at udnævne „Hofkunstnere“ og „Hofhaandværkere“. Hvad vil det dog egentlig sige? Det ærede Medlem blev der paa en Gang noget livlig i sit Foredrag og introducerede s. Ex. Bacchus med en Kongekrone, hvilket dybt frænkede hans Forestilling om Kongekronens Værdighed. Det lod noget underlig fra det ærede